

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Τεύχος 151

ΑΘΗΝΑΙ — Μάϊος 1920

Έτος ΙΓ'

Σ ΑΡΑΒΑΙΟΙ ΓΑΙ ΤΕΡΡΑΚΟΤΤΕΣ (*)

Η ΖΟΥΧΡΑΕ

Άλλοι στην κοσμολόγητη τῆ Ζουχραέ Ταιγγάνα!

ἐγὼ 'μαι γὼ; ποῦ μιὰ θραεδυὰ μέσ' σ' ἄγιο μοναστήρι
μὲ λιθανίζαν μὲ χρυσὸ παιδάδες θυμιατήρι.

μῆρὸς στὴν εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ, μῆρὸς στοῦ Χριστοῦ τῆ μάνα;

Κλείσετε μάτια μάργελα, εὐσητήτε μάτια πλάνα,
ποῦ στὴν ὑγεία σας ἔπινε ἀπ' τ' ἄγιο τὸ ποτήρι
ὁ γούμενος, καὶ τὸ χορὸ σηκώνονταν νὰ σύρη
κί' ὅταν ἀκόμα ἐσήμαινε ἡ αἰγινη καμπάνα.

Τώρα . . . μὲ κράζουν τὰ ἴωρὰ γρηὰ καλποθύω,
ὅταν στοὺς δρομοὺς σὰν σκυλί νὰ βρῶ τροφή γυρίζω
γιατί τὰ χρώτά μου βρομοῦν σὰν τῆς ταφῆς τὸ χῶμα.

Πρώτα, . . . Βαμμένα μὲ κηνὰ τὰ ὠρσά μου διαχτύλια,
τώρα, σὸ κροῦ μελανὰ, κί' ἀπὸ συνήθεια ἐκόμα
κροουσταλλα, ξύλα, τὰ χτυπῶ σὰν καρυδένια ζύλλια!

Ι. Ν. ΓΡΥΠΑΡΗΣ

*Απὸ τὸ βιβλίον τοῦ κ. Γρυπάρη, τὸ ὀπίοιν ἐδόξαε τὸ Ἄριστιον τῶν
Γραμματῶν καὶ Τεχνῶν εἰς τὸν συγγραφέα του.

Έκπαα καλό σέ περισσότερους από ένα και σέ κανένα κακό, δέν υποπόσια νά κινδυνέψω ούτε νά φοβηθώ. Ο κίρκος Βιελινά που ξέρει τους ανθρώπους και τίς έπινοαστάσεις, θά μου έλεγε πώς δέν εινε ένας λόγος.

Τι κάνω στην επανάσταση; Τίποτα δόξα σοι ο Θεός, τίποτα. Έτσι υποσώθηκαν στόν έαυτό μου από την άογή. Γνωσίζοντας πώς ή σιγική των επαναστάσεων δέν εινε κα-άλληλη για ανθρώπους τιμής; και τού δέν άλλωστε γνήσια που δέν θέλουν ν' άκω- λινθίσουν νόμιατα. και που μισούν κάθε μέθοδεια. Αντιθέτως για τή γαλή που έβλεπα και για κείνη που προσέβλεπα. άπιστοίενα στό διάστημα της επαναστάσεως ακέφεις που νόμιζα άπείλιους και δέν έλλαζα γνώμη. Αλλά ή έλικριεία δέν ήμπίδισε τίποτα, μου κόσισε πολλά μίση, καταδιώξεις και σικωγιαντίες. Έτσι ειλαι άποσασιαμένος να μείνω κα- τή μέσος μή λαυθάνοντας ένεργό μέρος στά πολιτικά. Καί περιορισμένος στή μοναξιά μου, κάνω θνερα για τήν έλευθερία, ήσυχία κ' εδύχια της Δημοκρατίας που γιά νά πώ την άληθεια περιούν πολύ τίς έλλειδες μου.

Δεν ξέρω τι ν' άπαντήσω στή τρίτη ερώτηση τι κάνω σ' αυτό τον κόσμο. Άν θέλω ναμει ειρικιής ή αιματωσα σπως πρώτα. τίποτα. Όμως επειδή στά μυια του Βιελινά είας που περναι τις ώρες του με τα γυμνασια και τη μελετή δεν θά περναη σε μια άργια κελια, να τού πω πώς άποσώσωμε στή γουστα που ειαη παντα μου, μονάρες σε μια μελετή των γυμνασια και των αρχαίων γλωσσών και αφιερώω οπι μου μένει από τη νιότη μου στό ν' άποκοουήσω μια μέρα τή ίχνη τους. Έτυχιόμένος, αν μωρεσω σαν αυτόν, να δωσω μια τιμή στή γλώσσα μου και στήν πατρίδα μου και στόν έαυτό μου.»

Έξαικουσθεί, παρακαλώντας τον να γράψη στή θυγατέρα του, να εκήραση τή θανμομό του προς τόν Έυρε. «Δέν με ξέρεις διάλο—έγραψε—άλλά θέλω

να μάθης πώς σε μια γωνιά της Γαλλίας είν' ένας άνθρωπος που περηναύεται, που ώφελήθηκε από τή διάβααμα των έργων του, που εινε νεαύτα πολυ- μάθεια, γούστο εσα σρεκιά και με κριτική άσφαληη».

Μόλις γράστε στή Γαλλία δημοσίεψε στά «Άπονη- μονεύματα της Έταιρίας» άριθ. 13 «Τήν σμβουλήν εις τους Γάλλους επί των άληθών έχθρών των, με ήμερολογίαν Πασό 24 Αύγουστου 1790.

Αυτό τή πολιτικό έργο τόν άνωψωσε έπεροδικά τόσο που ο βασιλεύς της Πολωνίας Στανισλαος-Αύ- γουστος τού έστειλε ένα χρυσό μετάλλιο.

«Τό διβλίον τού Σενιέρ—έγραφε ο βασιλεύς της Πολωνίας—μού φάνηκε τόσο ουδαρό και κατάλληλο να μετρούση την έξαψη, έπίσης δέ κατάλληλο και για ά-κα ευνη, που διατάξα να τή μεταφράσω.»

Σκεφτήκα πως τή μετallo να ήταν σειγμα άρ- κετο της γνώμης που εχω για τον σούργαμω.

Το πάλι ο γράφος μετεφράσθησε σε πολλές γλώσσες, Έλειοη εινε μεγαλω να τή μεταφράσω στο ιε- λος.

Ο Άνδρέας έστειλε μια εύχαριστήριο έπιστολή στό Στανισλαο στην ολιάν λέγε.

—Δοσηγκάτε, Μεγαλειότατε, τή βάσσα ενός που δέν να εινε ευτυχιόμος, αν δεν εχω τη Γαλλία ε- λεύθερη. Ηού προμαει σκεποντας τι πιο νόμιμα δί- κια να τή υπερασπίσουν με τρυπυς άσ τους και άμιατους και που ναελες γαλή ενας δικημ μ' έναν τρόπο λογικό.

Αν τή ερση, όπως κ' αν εινε που δημοσίεψα ν' αυτές τις σκεφεις έπιήσει από τίς περιστάσεις που τή έκαμαν να γεννηθή, να εινε δίχως άμφίβολα ένα από τās βίσεε που θά μεταγειρισθή ένας για τή χαρακτηρισή τήν έποχή μας και τον αιώνα που ζού- με και θά ίδοιπ πώς ένα τέτοιο έργο, τή σούτησε έναεφάλλι εστεμμενο.»

(Ακολουθεί) Δνίς MARIETTA ΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΒΥΖΑΝΤΙΝΗΝ ΤΕΧΝΗΝ

Η ΖΩΓΡΑΦΙΚΗ ΕΝ ΕΠΤΑΝΗΣΩ

ΖΑΚΥΝΘΟΣ

ΜΥΡΦΗ ΚΑΙ ΧΑΡΑΚΤΗΡΕΣ ΑΥΤΗΣ

Συμπεριών την μελέτην των μετά την άλλων ζωγραφικών και της τέχνης αυτών, έπεσε μιν προς τόν σκολον τούτον προ μικρό και τήν Ζάκυνθον, μετ' αυτήν δέ την Κεφαλληνίαν. Εδών δ' έι άμφοτέρας ταύτας τας νήσους πλουσιώτατον έλικω, τόν μόν έ- ρευνήσεν κατά τινά διάφορον όνν, τή δέ, άνω και τή πλειότον, άνεξερετήρητον, ή και άγνωστων. Έκτενή περί τούτων πραγματείαν έτοιμάω ήδη. Έκ ταύτης έν τώ παρόντι άποσώ τμήματά τινά, ή συντέμνω κα-

τά τή δυνατόν δίδων χαρακτηρισμόν γενικόν περί της τέχνης έν ταις νήσοις ταύταις. Είς τή τμήμα δέ τού- τή ενταύθα περιλαμβάνω μόνον τήν Ζωγραφικήν, ως τή κρείστωρον είδος, παραλείπων τήν τε Τεχνοποι- κήν, και τήν Γλυπτικήν και τήν Μικροτεχνίαν, ήν κω- ρίως αντιπροσωπεύει ή Αργυροποιική, ή -όσον στω- δαίως αναπτύσσεται. Περί αυτών, ως και τή; Έυλο- γημικής τών τέμλων τέχνης μέλλω ες άλωτε να διαπραγματευθώ. Έκ δέ τού θέματος της Ζωγραφί- κης, τή όποίον έν τώ παρόντι, ως ειλεν, διαπραγ-

ματεύομαι, έκτενή μονογραφίαν δημοσίεω ήδη άλ- λαχού (έν «Καινή Διδάχη») περί Τοιχογραφιών έν Ζακύνθω, και περί Φιλοθέου Σκούρου έν ν' Άνθρο- πότηι, καθώς έπίσης και περί εικώνων τινων της Θεοτόκου έν Κεφαλληνία έν τώ αυτώ περιοχίδι.

Έν δέ τώ πανηρηκόμ τεύχει της Ρίσελίου Σχο- λης δημοσίεων έκτενή μονογραφίαν περί των εικω- νογράφων Μόσων Ικανά και περί Ζακύνθου λέγω.

Ότε πάν-τα ταύτα έν τώ παρόντι παρέουσι εν- δέαν τινά περί της τέχνης έν Ζακύνθω ίδις, και Κεφαλληνία. Είς δέ τόν θέλοντα εφοί-εσον να μελε- τήση τή εσσα των έν Ζακύνθω και Κεφαλληνία τε- χνών ποσάπέμω εις δυα μέρη και τού τών ένοσων οι Κων. Ζησίον., Λανίη Κουίν, Γεράσιμος Μανσο- γιάνης, Σα. Δε-Βιάης, Λεων. Ζώης και εί τις άλλος, έν τοίς προοδικός ν' Αρμονίαν, ν' Πανοκλήην» Πανδύσιον (Βάργης) ν' Έκκλ. Άληθην, έν τοίς ήμερολογίοις Σκόκου Άκούσιου, Κοητικό και έν ταις εφημεροίον «Μούσαις, ν' Νέφ Φωτί, ν' Ν. Πνεί- ματι» τή; Ζακύνθου κλπ. Συμπληρωματικώς δέ ίκα- νά τις εφοίκει έν τοίς έργοις τού Ν. Κατραυή (Φιλο- λογικά άνάλεκτα Ζακύνθου) τού Ηλ.Τοισίλη (Κε- φαλήην, Σύμικτα) και έν τοίς έφ' ήμών δημοσίευ- θείσιν έν «Εικονογραφικήν (1919) ν' Ν. Αϊδίνι (Του, Α΄.) ν' Ν. Πνεύματι (Άθηνών Του, Α΄, σει- ριά παραματιών) ν' Έκκλ. Κήρυκον (Τόμ, Η΄) κλ. Τέλος δ' έν τινι συντόμω άνακονώσει τού κ.Ζ. Πα- παντωνίου έν τώ Παρισίω Συνεδρίω (Βλ. Πανηγ- γόμ σελ. 231) και δυοι διαλέξειαν ήμών έν τή Παρισίω (Βλ. ν' Άνθρωπότης» Τόμ, Α. και «Εικω- νογραφικήν 1920) περιέχοντι σύντομοι και σαφείς όδηγία και χαρακτηρισμοί προς κατανόησιν της τέ- χνης έν Έπτανήσφ. * * *

Έν Ζακύνθω ως και έν Κεφαλληνία περί ής κα- νωτέρω λέγομεν, ένωρίς εισήχθη ο χριστιανισμός κατ' αυτήν έπι τήν α' έκατονταία. Πιθανός δέ έν ταις νήσοις ταύταις μαθηται τού Άποστόλου Παύλου αν- γήν την έπνοιονίαν έχοντες μεταξή Κορίνθου, και νήσον εισήγαγον τόν χριστιανισμόν έν αυταίς. (1) Ούγ ή-τον δυοια παραδόσεις τινες άργώτερον πλα- σθεία άναφέρουσι ότι τόν χριστιανισμόν έν τή Ζα- κύνθω εισήγαγεν αυτή ή Μαρία ή Μαγδαληνή έν τας γούνας Τιβέριου πορευομένη εις Ρώμην όπως κα- νωσώση τόν ήδίνωσ καταδικασάνα τόν Ίησούν Πλάτων. Ότε δέ δέθανε (2) τή Ιώνιον πέλαος έ- ξήλθεν εις τήν νήσον, και πρώτη εκήρυξε τήν θρη-

σκίαν τού Χριστού μεταβάσα και εις τή περίχωρα, Κατ' άλλην άνωσ παράδοσιν, ήν άναφέρουσι εί ίόνιοι σιογράφοι της νήσου Σέρας και Κούφαλας (3) τόν χριστιανισμόν εις τήν νήσον διέδοικεν ή τών Απο- στόλων μαθήτρια Βερονίκη ότε προσήκοιμεν εις τήν νήσον Ζάκυνθον κατά τόν πλούν αυτής προς τήν Ρό- μην, δν έποίησ μετά τού σιζήσου της Πανδύσιος προς συνάντησιν τού Άποστόλου Πέτρον. (4) Η γνήθ δ' αυ- τη κατέστη γνωστοτάτη έν τη τέχνη ένεκα της ίστο- ρίας της άγιοσποιήτου εικόνας τού Ίησού τού σου- θλοίου δηλαδή, ότεος αβγ- έλαβε παόά τού Ίησού κα- τή τήν προς τόν Γολγοθάν όδοιον αυτου. (5) Πίον εινε πληθείς αι παραδόσεις αυται δέν δύνανται τις να εικάση. Φαίνεται πιστευτόν μάλλον ότι τήν λα- τρείαν της Άφροδίτης ήν τόσον έν τιμή εινον εί πα- λαιοι ποδύοντι τών Ζακυνθίων, ήβέλησαν μεταεξε- στερον, οί χριστιανοί κάτοικοι της νήσου να άποσκόρα κίσωσι χρησιμοποιοήτες τόν ποιητικόν όρόλον των δυο χριστιανών γυναικών, άν ή μια τούστην ομοί- ότητα εχε προς τήν εθνικήν θεαν. Ητο και τούτο ίδιον των αρχαίων χριστιανών να πορευομένη ή α- έξαφανίζώσιν αρχαίους παραδόσεις, ή κειναι αντι- καθιστώσιν ταύτα ή δι' επί τού αυτου τοιου χριστι- ανικών μνημείων ή όιά τών όμοιων παραδόσεων. Ο- ποσώδητος δέ και άν έξη τήν πραγματία τούτο εινε άλη- θές και γράφεται, ότι εσώζοντο μέχρι τιτός τολωνίμ- ι ή και ναοί άναεφερόμενοι εις τήν Μυριαν και τήν Βερονικήν (6).

(3) Serra dell' ister. di Z nte s. 163—Σηητο Stoa civile e fisica dalla c.ta d'isola di Z nte s. 96.

(4) Π. Χιδών ένθ. άνωτ. σελ. 39.

(5) Βλ. περί αυτής έν τώ Εγκυκλιω. Λεξικώ (ΒΕ) τού Μύλλερ τόμ. Α, σελ. 71, και έν τώ περί εικώνων τού Ίησού (Χριστιανισμός τού Απο- στούτου) σελ. 195.

Περί ήμην τούτων παρχει ο ήμέτερος Γ. Σωτη- ρίου έν τώ βιβλίω ο Χριστός έν τη τέχνη. Άθήνα 1914 σελ. 23 και 52. Κατά τήν παράδοσιν, ήτις έν τοίς άνω έκτίθεται, τή Ίησού άγοιέρω εις Γολγο- θάν προς Σταφύριον, πρόσεφεθή ήσσηα έπό γυναι- κός—Βερονίκης τή όνομα—δι' ού όίτος άπεισε τήν ίδεοτα. Έν αυτώ δέ έμιασφάτερι τη γιγικι άπε- τυπώθη τότε ή θεία μορφή. Τό ήσσηα τούτο μετε- κώμισεν ύστερον εις Ρώμην αυτή ή Βερονίκη σφωλο- σόμειον μέχρι τού τών έν τώ Άγίω Πέτρον ός καί- λιστον λείψανον. Περί τού άληθούς τού πράγματος σελ. Σωτηρίου ένθ. άν. έν ύποσημείωσιν.

(6) ΟΠ. Χιδών ένθ. άνωτ. σελ. 36—7 λέγει ν., κα- τά μετονημίαν της Άγίας Μαρίας (Μαγδαληνης) σνοικία τις ελήθη Μαρίας, έν ή διαπορετι νιός διώνυμος». Καί άλλαχού ένθ. άνωτ. σελ. 39 ο αΐτος λέγει ν. . . και έπιεφερόνται μαρτίσιν (δηλ. ποσ- τωικήν άπόδειξιν περί της ες Ζάκυνθον μεταβί- σεως της Βερονίκης) τών έν Ζακύνθω μέγισ τούτων διασώθεντα ναόν της Βερονίκης, ένθα μέγισ τών διατηρεταί έτερός τις ναός επί τιμή τού Εγγυγκλι- στού Ιωάννου. Πιθανός ο ναός όίτος να έκειτο

(1) Βλ. Ιωάννου Μεσολωγά έν Πρακτικόίς τού έν Κεαύσοσ πρώτον Πανοσιού Συνεδρίου Πανηγη- ρικόν Τέχνης, Άθήνα 1915, σελ. 265. Έκτός δέ τών τού Παύλου μαθητών, και οί τού Άνδρόου τοι- ούτοι φαίνεται ότι έδιδάξαν έν Έπτανήσφ τόν χρι- στιανισμόν.

(2) Βλ. Π. Χιδών, Ιστορικά άπονημο- νεύματα της νήσου Ζακύνθου Κέκωρα 1858 Του, Β, σελ. 36 κλπ. Παρ' αυτώ και Βιβλιογραφία εκ τών χρονογράφων τού Βυζαντίου, ως και λεπτομέρειαι τινες περί τών όρόμων της Άγίας.

Αὐτὸ δὲ εἶπε γὰ σοῦ θέλη τις τὸ καλὸν σοῦ, γὰ κήδεαι τῆς τιμῆς σου, δηλαδή γὰ σὲ βάλῃ γὰ σκο- τωθῆς.

Μετὰ τελευταίαν φροεβρὰ σκηνήν, ἀπὸ τὴν ὅποιαν ἡ Γίαννοῦλα ἐβγήκε μὲ μισὴ πλεξίδα, μὲ ἐν μάγουλοι αἱματομένον καὶ μὲ σχιόμενον ὑποκάμισον—καὶ ὅσοι οἱ φρονιμώτεροι ἄνθρωποι τῆς γειτονίας ἔστρεφον τὴν πεποιδῆσαν, τὴν ὅποιαν συμμερῖται καὶ ὁ γράφον, ὅτι ἡ Γίαννοῦλα ἦτο ἀδύσα—ὁ Μανώλης ἔγινεν ἄφαν- τος. Ἐπῆγε γὰ ἀπαιτώζην δοριστικῶς τὴν παλαίαν του γνωριμίαν.

Ὁ κομπάρσος ἐν τῷ μεταξὺ εἶχε παίσει τὰς συ- γνάς ἐπικόμενης του. Ἐίχεν ἀραραβαιοσθῆ, Γεοντο- παλλήλαρον, ἀμάρην, καλοκαριμένον, ἐπίσης ἄνθρω- πος, μὲ πλατὺ ζωνάρι, κομπάρταξης μέγας καὶ πολλὰς κερδιάς γρηῃματα ἀπὸ τὰς ἐνοικιάσεως, ἐπόμενον ἦτο γὰ εἴση νύμφην μὲ ποικία.

Ἡ Γίαννοῦλα τὸν εἶχε πολιτέψει ἡ πασχί. Μόνον τοῦτο τὸ ἀμάρτημα εἶχε πράξει. Ἀλλὰ τὰ παιδιὰ εἶπε

νοῦσαν. Πλὴν ἐκεῖνος ἐδαρῶνθη γὰ περικμένη, καὶ ἔργνε με τὴν ὥραν του. Ἡ Γίαννοῦλα ἔμεινε μὲ τὰ τέσσαρα—διότι τὸ πέμπτον εἶχεν ἀποδῶναι, ἀνακληθὲν ἐνωρίς ὑπὸ τοῦ Πολυεπιπλάγγου καὶ Πανούφου εἰς τὸν κη- πον τὸν ἀνθρῶν, εἰς τὸ ὄρατον περιβόλιον μὲ τὰ κῆρα καὶ μὲ τοὺς ναγριόσους, μετὰ τῶν ὁποίων φρι- τεύονται καὶ ἀνθοῦσαν ἔσπερ καὶ τὰ ἀνακα νήμα— ἔμεινε, λέγω, μὲ τὰ τέσσαρα παιδιὰ, χωρὶς πατέρα καὶ χωρὶς κομπάρσον.

Ἐμεινε χωρὶς ἄριστον εἰς τὸ ἐρμάρι καὶ χωρὶς φρι- τῶν εἰς τὴν ἔστιαν, χωρὶς φρόεμα, χωρὶς στραωμνὴν χωρὶς σκέπασμα, χωρὶς χῆραν καὶ χωρὶς στῆμην καὶ χωρὶς μηχανήν.

Καὶ τὸ τρίτον παιδίον, ὁ Μῆ-ρος, ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἔβλεπα, ἤραχετο καὶ ἐξήτει γὰ τὸ σπάζει γυμὰ σταξιά λέθῃ· εἰς τὸ γυμάλιν, ἀπὸ τὸ ὁποῖον θὰ ἦτο ἄξιον γὰ σπάζει γυμὰ σπάζοντα νεοῦ εἰς πολλῶν λουσιῶν χελεῖν—εἰς τὴν ἄλλον κόσμο.

Καὶ ἠπτόλονε τὴν αἰτησίαν του λέγον.

—Δὲν ἔχωμας πατέρα σὸ σπάζει.

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΜΑΚΡΑΚΗΣ

Ἡ σνοφαντία κατὰ τοῦ μεγάλου καὶ ὀφελιματώ- του ἔργου τὸν φιλοσόφου Ἀποστόλου Ἀθηναίου ἡ Μακράκης, ἐπὶνεργεν ἀνευλόγητον ἀνευματικὴν καὶ ἡλικιὴν ζημίαν πρῶτον εἰς τὴν Ἑλληνικὴν φυλὴν καὶ δεύτερον εἰς τὰ ἄλλα ἔθνη διότι τὸ φιλοσοφικὸν ὁδοῆμα τοῦ Ἀποστόλου Μακράκης εἶνε οὐχὶ δογμα- τικὸν, οὐχὶ γνῶμαι ἀναπόδεικτοι, ἀλλὰ ἐπιστημονικόν. Ἀνομηγῶς, κατὰ προαῆλλον 15 ἔτη ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ μεγάλου Ἀποστόλου φιλοσόφου ἐξακολοθεῖ ἐτι, ὡς μὴ ὀφείλει, ἡ δηλητηριώδης ποῖα διαβολῆς κατὰ τοῦ ἀνόμοιου, διὰ πολλῶν ἐπὶ ἀνθρώπων, κινου- μένων ἄλλων ἐκ πλάνης καὶ ἄλλων ἰσως ἐξ ἔχθρας λαλοῦντων καὶ δημοσιογραφούντων. Ἡ δὲ διαση- μισ τῆς σνοφαντίας κατὰ Ἀπ. Μακράκης ἐπεσκόπισε τὰ πνεύματα καὶ ἡ, μὴ, ἐξέτασις τοῦ ζητήματος τοῦτου ἀφῆκε τὴν διαβολὴν ἐπὶ πνεύσαν ἐπὶ μεγάλῃ ζημίᾳ τοῦ ἔθνους ἡμῶν καὶ τῶν ἄλλων λαῶν τῆς Γῆς.

Τὸν ἀείμνηστον Ἀπ. Μακράκην δύναιται τις γὰ παραλληλίσθαι μὲ τὸν πάλαι, λέγω Ἐρασκτον καὶ ἐρι- κωδῆ Σωκράτη τὸν Σοφροσκόπου. Καὶ παραλληλίσ- σῃμερον δὲ ὀλλῶν τοὺς δύο ἔσχετους ἄνδρας τοῦ ἀρ- χαίου καὶ νεωτέρου Ἑλληνικοῦ πνεύματος. Ἀμφό- τεροι πρῶτης δυνάμει δότερος τοῦ πνευματικοῦ στε- ρεώματος τῆς Ἑλλάδος, πρῶτοί-τοι μὲν καὶ βαθεῖς φιλόσοφοι, διδασκαλοὶ δὲ ἀκαταπένητοι μετ' ἀπαιτα- ρήσεως καὶ πολλαπλῶς ἀνηρετῆσαντες τὴν πατριὰ λόγῳ σοφῶ καὶ ἐσῶν ἀγαθῶ. Ἀμφότεροι οὐγὶ βου- τοὶ κοινοὶ προσωριόθησαν ὑπὸ τῆς θείας Προνοίας εἰς ὑπόσχημα ἀποστολῆς ἀπὸ τῶν ἐθνῶν πρὸς ἐκλήρωσιν τῶν βουλῶν τοῦ Θεοῦ ἡμῶν καὶ Δημοσιογῶν.

Καὶ ὅτως· δ.π. ἐκλήρωσι καὶ τὸν γράσαντα τὰς γραμμάς ταύτας καὶ τὸν ἀναγινώσκοντα—βέβαιος εἴ- μαί—δ.π. εἶνε (Ἰδε σελ. δευτέραν ἢ »2») ἡ κατὰ

πάντα συνάντησι τῶν δύο τούτων μεγαλοφυῶν ὡς πρὸς τὰς ιδέας, τὰς πράξεις, τὸν βίον, τὴν αὐτο- ἠθοσοφικὴν ἀγάπην μέχρι θανάτου μαθητικῶν ὑ- περὸ τῶν ἀρχῶν τοῦ κηρύγματος αὐτῶν. Καὶ πρῶτον αὐτῇ ἡ ἐποχῇ ἢ τε ἀρχαία καὶ νεωτέρα, καθ' ἣν εἰς τὸν ὀρίζοντα τῆς Ἑλλάδος ὡς πληροφασίς κομῆται ἄ- ρετῆ-λαοί οἱ δύο οὗτοι σοφώτατοι ἐιδασκαλοὶ, ἦτο ἄ- ἔισομπελιστος διὰ τὴν ἐκφάσιν τῶν ἡθῶν, ὥστε ἐπιβάλλεται, φρονῶ, γὰ κρίνωμα ἐπὶ θεῖα πάντως ἐπνεύσει ἐπιλογισμῶν εἰς τὸν Ἑλληνικὸν ὀρίζοντα ὅ- πως δ' ἀσπεδάσῃ τὴν θαρῶς ἐπικαθημένη ἀνευ- ματικὴν ἀγλήν τῆς ἐκ τοῦ θείου αὐτοῦ προορισμοῦ ἐκ-σοφισθείσης Ἑλληνικῆς ἡγεμονικῆς διανοίας. Διότι θεβαιωμένον πλεόν εἶνε καὶ ἱστορικῶς ἐπὶ τῷ Ἑλληνικῶν ἔθνος ἐπεὶ ἀπὸ τῆς ἐμφανείας ἐν τῇ ἱστο- ρίᾳ ἀποστολῆν γὰ ἐξυπηρετῆ ἐξἰσομπελιστος τὴν δου- λῆν τῆς θείας Προνοίας ἀπὸ τῶν αἰῶνων διὰ τῶν θείων αὐτοῦ ἀθανάτων ὀργάνων, τῆς γλώσσης δηλονότι—τῆς ἐκπάλου καὶ θείας—καὶ τῆς σοφίας. Ἀλλὰ καὶ ὁ Κύριος ἡμῶν ὑπὸ τὴν κρασιάν Αὐτοῦ σκέπην δις ἔσομας τὸν Ἑλληνικῶν ἐκ τοῦ πολιτικοῦ θανάτου καὶ τῆς ἐθνικῆς αὐτοῦ κατσορροφῆς θεβαί- ως ἀνταυτεῖθαι καὶ βοασθῆναι τὸν ἄξιον αὐτοῦ ἐογά- τιν ἐπὶ γῆς λαόν. Τὸ κοινωνικῶς ἐξέχον οὐδὲν πα- ρουσιάζει ἢ ἐμφανεῖται τῶν δύο τηκελιῶτων διδασκα- λῶν. Ἄνευ ποικιῶν τίτλων, ἄνευ ποικιῶν τῶν ἐρ- στευσιμῶν Ἀκαδημιῶν ἢ Πανεπιστημίων ὃ τε ἀρ- χῆος Σωκράτης ὁ Σωφροσκόπου καὶ ὁ νεώτερος Ἀ- πόστολος Μακράκης, ἤρασαν ὀποδοκῆτας καὶ ἄτα- γῶς τῆς διδασκαλίας ἐν τῷ ἱστορικῶ καὶ πολιτικῶ Ἀσπεί τῆς Παλλάδος. Ἀμφότεροι ἄσπῃσι τέρας πα- λῆ-ται ποῖν ἰσοῦσι τὸν φιλοσοφικὸν τῆσθονα, ὁ πὲν μαθητῆς λιθοξοεῖον, ὁ δὲ ἀπόφοιτος τῆς Μεγάλης

τοῦ Γένους Σχολῆς Κων)πόλεως ἐξέπληξαν τὰ πλῆ- θη τῆς Πόλεως καὶ τῆς καθόλου Ἑλλάδος διὰ τὴν σοφίαν, τὴν ἐμβροίειαν, τὴν ἐν ἀρεταῖς διαλάμπου- σαν βιωτῆν αὐτῶν.

Ἀμφότεροι ἀπὸ-διδάκτοι ἐνωρίσθησαν ὁ μὲν τῆς φωνῆς τῆς Συνεδρίσεως, ὁ δὲ τῆς θερημαίας τῆς ἐξ Ἀποκαλύψεως. Καὶ ἐκεῖνος μὲν ἐπνεύετο ὑπὸ τοῦ Δαυιδίου, ἦτοι τοῦ ὀρθοῦ λόγου, ὁστος δὲ ἐνεφορεῖ- το ὑπὸ τοῦ ἐνανθρωπησαντος Ἰουδοῦ λόγου. Τούτῃ- στιν ἀμφότεροι ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ λόγου τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ ἐν τῇ διδασκαλίᾳ καθωδηγοῦντο. Γνώρισμα γα ρακερητιστικῶν τῶν δύο διδασκαλῶν καὶ τοῦτο, ὅτι ἀμ- φότερον ἢ προσοχῇ εἰς τὴν πραγματικὴν φιλοσοφίαν ἐσοταρῆ εἰς τὴν ἐφαρμογὴν τῶν ἡθικῶν ἀρετῶν ἐν τῇ ἀνατροφῇ τῶν νέων. Διότι ἀμφότεροι καθ' ἑλόν τὸν βίον ἐδίδασκον τὴν ἐσοτέραν, τὸν πρὸς τὸ ἀληθὲς ἔσοτα, τὸν ἔσοτα πρὸς τὸ καλὸν καὶ ἀγαθόν, τὴν ἰσκαθὴν εἰς τοὺς νέους τῆς πολιτείας, τὸ ἐθνικὸν μεγαλεῖον ὡς τοῦ πνεύματος καὶ τῆς καρδίας ἄξονα. Ἀμφότεροι ἄσπῃ τὴν ὀδὴν τῆς Πατριδος, τὴν ἀληθῆ ἀ- ἴης ἐλευθερίαν καὶ τῶν πολιτῶν τὴν ἐσοταρῆν εὐ- φροσύνην ἐσοτήριζον ὁ μὲν εἰς τὸ περικύλιον Γνωθὶ Σαυτὸν, ὁ δὲ εἰς τὸ σοφιστικὸν Γνωθὶ τὸν Χριστὸν, ὁ δὲ εἰς τὴν ἀλήθειαν θεογνωσίαν γνωρίζει ἡμῖν καὶ τὴν Σω- κρατικὴν ἀπὸ-γνωσίαν. Οὐδὲν ἦστο ἀμφότεροι ὀποδο- μων τῆς νέου εἰς σπαισθῆσθαι τοῦ καθήκοντος διὰ τοῦ οὐσασμοῦ πρὸς τὸ ἡμέτερον ποδοσποῦν καὶ τὸν ἡ- μέτερον Δημοσιογῶν κατὰ τὸν θεῖον ἐπὶ γῆς τοῦ ἀν- θρώπου προορισμόν.

Σοφιστῶν πληθὺς κατέκλυσε τὸ πάλαι τὰς Ἑλλη- νικὰς κοινοτίας, οἷτινες πρὸς ζηρηματικῶν διεφθει- ρον τὰς ἀδύσας νεανικὰς καρδίας τῶν Ἀθηνῶν διὰ τῆς τερατώδους αὐτῶν δασκαλίας, Μασόνων πληθὺς ἡδὴ ἐπλήρωσε τὰς Ἑλληνικὰς πόλεις καὶ χώρας τοῦ παρελθόντος αἰῶνος, οἷτινες ἐλυμαίνοντο τὴν ἀκα- τάρτιστον χριστιανικὴν νεότητα ἀπὸ ἔθρας καὶ τύπου—δὲ τῆς ἀντεναγγελικῆς τῶν διδασκαλίας. Τότε προσεβάλλετο διὰ τῆς σοφιστείας ὁ λόγος, τὸ ἦθος, ἡ σπείθεισι τῶν νέων ἐν ὀνόματι αὐτῆς τῆς φιλοσο- φίας. Ἄνευ διὰ τῆς Μασονίας θεβηλοῦται ἡ θεοδο- τῆς Νῦν Γραφή, ἡ ἀρετῆ, ἡ θερηκεντικότης τῶν χριστιανῶν ἐν ὀνόματι αὐτῆς τῆς ἐπιστήμης. Ἀλλ' ὁ

δοτῆ παντὸς καλοῦ ἐν ἀνθρώποις Κύριος ἡμῶν τότε μὲν ἀπέστειλε τὸν χρηστὸν καὶ ὄντως σοφὸν Σωκρά- τιν εἰς ἔλεγχον τῆς σοφιστείας, τὴν δὲ τὸν ἀληθῆ ἐπιστήμονα Ἀπόστολον Μακράκην πρὸς θνεῖδος τῆς Ἀυτικῆς Ἐπιστήμης. Ἀπὸ τοῦτο ἐκεῖνος μὲν διὰ τῆς οὐφρονος αὐτοῦ διδασκαλίας τὸν πληροῦν ἡθικολοίει αὐτὸς πιστεύων εἰς τὴν ἀθανάσιαν τῆς ψυχῆς. Οὗτος δὲ ἐν χριστιανικῇ πεποιθήσει διὰ τοῦ Εὐαγγελίου τοὺς πάντας ἐγαλοῦζει διὰ τὴν μελλούσαν ζωὴν ἐν ἰσθρανοῖς. Ἐκεῖνος ἦτο αἰγερενός τῆς ἐπὶ γῆς ἀνα- τολῆς τοῦ ἀνεσπέρου καὶ ἀνυκτέρου φωτός. »Καθεῦ- δοτες ἀν διατελοῖτε, ἔλεγε, εἰμὴ τινα ἄλιον ὁ Θεὸς ἐπιπέμψῃται, ἡμῶν κηδόμενος». Οὗτος δὲ ὁ πρῶτο- μος τῆς νέας κατὰ Χριστὸν ζωῆς τῆς οἷτινες πρη- τοιμαζῆν ἐν τῷ Ἑλληνικῷ. Ἐθνεὶ τὰς εὐθείας ἰσθ- οῦς ὡς μελλούσης ἐπικρατείας. Ὁ τῆλινόμοτος Σω- κράτης ἦν ὁ ὄγῆς ἀντιπροσωπεῖ τῆς ὑπὸ τῶν ἀου- νειδῆτων σοφιστῶν ἀδικομύνης Ἑλληνικῆς ἰδέας. Ὁ Ἀπόστολος Μακράκης ἦν ὁ περιφανῆς ἀπολογη- τῆς τοῦ ἐπὸ τῶν νευδελιστημῶν τοῦ 18' αἰῶνος πολεμοῦμένου χριστιανικοῦ δόγματος. Ὁ Σωκράτης ελογητῆς τῶν Σχολῶν Πλάτωνος καὶ Ἀριστοτε- λους. Ὁ Ἀπόστολος Μακράκης ἰδοῦν τῆς φιλοσο- φικῆς τοῦ λόγου Σχολῆς, Ὁ Σωκράτης πατῆρ τῆς κατ' ἀνθρώπων φιλοσοφίας. Ὁ Ἀπ. Μακράκης πα- τῆρ τῆς κατὰ Χριστὸν φιλοσοφίας. Ὁστος μάλιστα εὐ-νέστερος ἀνεκλήρωσε τὰ κενὰ τῆς Σωκρατικῆς φιλοσοφίας διὰ τῆς χριστιανικῆς ἀληθείας, τὴν ὅποιαν μετὰ-ἀποστολικῶν οἰσθημα, ἐπιστηματοποιήσαν ἔνιες, ἄπασσι καὶ ἐλευθερίαν τῆς πλάνης. Τοῦ Σω- κράτικῆς δὲ διδασχῆ ἀπλοκοπέδης. Καὶ ἡ διδασκαλι- τοῦ Ἀπ. Μακράκης ἔδιδασκε, Ἐν Ἀθήνας εἶχε σί- λου· ὁ Σωκράτης καὶ μαθητῆς, ὁ μὲν γὰρ διδάσκου ὀβίωμα πιστός. Ἀπὸ τῶν Ἑλληνικῶν εἶχε φίλους γὰρ ὁ Ἀπ. Μακράκης καὶ μαθητῆς, ὁν τῆς ἰσθ- οῦς Ἐθνοῦ ἐλλοῦν μὲχρι τῆσθαι ἀρκετιοῦνοι Οὐδέ- τερος θυοις τοῦτου ἀσπῆκε διδάσκον τοῦ κόσμου ἢ πᾶσθαι ἄλλοι οἱ παρὰ Θεοῦ ἀποστολῆν ἔχοντες θνεως εἶνε Ἀδιάδοχοι.

(Ἀκολουθεῖ)
ΞΕΝΟΦΩΝ ΠΑΠΑΜΙΧΑΗΛ
Ἱατρος

ΠΡΟΣΟΧΗ

Μὴ ἀγοράσης τίποτε, ἀν δὲν συμβουλευθῆς πρῶτα τὸ Κατάστημα

ΧΡΥΣΙΚΟΠΟΥΛΟΥ

Ποῦ εἶνε τὸ ἀνώτερον ὄλων

ΦΙΛΙΚΗ ΣΥΝΤΡΟΦΙΑ

ΜΟΙΡΟΓΡΑΦΤΑ

Σειρά Β'

... Έμένα του προημιαιώνη το χαρτί
 Κι' ήρθαν στη χώρα άτλειστοι λεβέντες και κουρούρα,
 Κι' ήρθαν και Βυζυλοπούλα και πιστικοί κι' άνομα
 Γραμματικοί με τά χαρτιά, να ίδουσε ποιος θα πάρη
 Το μαυρόδατο φίλημ' άπ' της ρήγισσας το σάμα.

Κι' όσοι της έφθξαν υατέρες, πήραν σαπίτες στα μάτια
 Κι' όσοι άμορφά της έταξαν, στην άκοχημά ριχτήσαν
 Κι' άλλοι φλουριά της έδειξαν και μαυροπολιτία,
 Μά άντις φίλι, τά πλούτη τους μονάχη σάχηθ βρήκαν.

Κι' ήρθα κι' εγώ Ποιηματούχης, με σπύλοια βαρβάτα,
 Τραγονόδια μουσοπόλια - Μοιρογράφω τά λόγια,
 Και πλάνω τα Ρένισσα τη μαυροδερομάτα
 Και τό φίλ της πήρα.

Σ μ ύ ρ η ΑΠ. Ν. ΜΑΓΓΑΝΑΡΗΣ

ΠΕΝΘΙΜΗ ΖΩΗ

ΔΑΚΡΥΑ

Μέ σταυρωμένα τά χέρια, δοθός κισό σ'ό γοργό-
 φρερο καρδίη της μοίρας ού θροούσι με υάτα εο-
 σταλικά, γιατί σ' αγαπούσα σαν γνήσιο θρέμμα σοι,
 υεγάλη μάνα.

Ο άκούρατος βασιλιάς του χειμώνα, ο άσπρομα-
 λης βοσκιάς, έδεσε άδίκωστα τά ποικέντα πλευρά σου
 και μαζών μ' αυτά τά πλάτα του γοργόφρερου καρδιού
 σου φρεοκόλοισε πάνω σου κορητή του γαλαζοπράσι-
 νου κίματός σου.

Κι' ήσαν πανώδρα τότες.
 Μά κάτω άπ' την ώρισότη σου κρύβονταν ή άγρι-
 άδα της άστασίας.

Σάν άγγυρή σε υήρα έδειχνης - τά πλάνα κάλλη σου
 σ' έέννοστα παλινάνα για να τά πλυνήνης.

Κι' άλλοίμονο σ' εκείνον που σ' άμνηπούσε.

Μέ την άκαυτη όουή σου Εροίκοις άσπλονα ά-
 πότομα μέσ' άπ' τ' άχυρόνο καλύβη της φρονούάνας
 τη μικρή της ευτυχία για να χορηάσης τη άχόρητη
 άγγυρά σου.

Μέ τους φιλαρέσκους χαριεντισμούς σου, καρδιο-
 κάρα, έντυσεσά στό μυθόο - όσοε μανούλες.

Μά τά δάκρυα που άγονοκλούσαν άπ' της άσει-
 ρεινες πινάς των ματιών τους πάνω στό μαρωμένα υά-
 γονία, σούόσαν για ημωρία τό σύμβολο της λύσσας
 και της εκδίκησης.

Τη παράμυση νεύσι σου!

ΓΙΑΝΝΗΣ Ν. ΠΑΝΤΑΖΙΔΗΣ

Σημ. Έλλ. Έπιθ. Είς τό προηγούμενον τεύχος είς
 τό ποίημα »Της λιμρής τά δάρα» κατά λάθος έτέθη
 ύπογραφή Γ. Κασόλας, άντι του κ. Κ. Στούργα.

ΣΟΝΕΙΟ

ΜΑΥΡΑ

Στην Άρ. Σαρκαώκη

Μαύρη ή γηπετρα πλάσι στής νύχτας τό μεθύσι
 Τ' άραχνασμένο μύγμα, πεύο μαύρο, πεύο βαρύ,
 Της κόλασης τά δάδη, πάγριο κυπαρίσσι...
 Ή κλάμα που παγώνει του γκωνή ή θλιβερή.

Μαύρο κάθε μιστήριο, βουβό, ριχτό στη ζήση,
 Ή κολασμένη άγάπη κι' ή οκνη ή ζοφερά...
 Μαύρη ή ζωή που γέρονε στής ύπαρξης τη άδση
 Τ' άμάσημα, ή καρδιά που κωφει σαν κερύ!

Τού πόνου ή γλαυδά, των πόθων ή λαχάρα,
 Της νεότης τά αρετήρια, του θάνατου ή τρομάρα,
 Τό φως που της ζωής μου σκορπά ή ζυμλι καρτήρα.

Μάθεα και τά καλλία σου χροσό μου Άγγελούδι,
 Τά φλογερά σου μάτια, και κάθε ένζυ τραγουδί,
 Πού βγαίνει άπ' της καρδιάς μου τά ματωμένα φύλλα.
 Σ μ ύ ρ η ΦΙΛΗ Κ. ΒΑΤΙΔΟΥ

ΓΡΑΜΜΕΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΟΝΙΑ

— Στη Σμύρνη έκανε την εμφάνισή της και μία εκ-
 δωση.

— Ιστορία πολυμασημένη, μπουχτισμένη και γνω-
 στη... γνωστότατη.

— Πρόκειται για την Άνθολογία του κ. Γεωργ. Ση-
 μηριώτη, που της μάη την τριή έκδοση.

— Πικρό καλο έν γεγει το έργο, αλλά θάταν καλλι-
 τερα ό κ. Σημηριώτης, τόσο χρονό ποιητής κι' ανα-
 γνωρισμένος κάλας, να μάς έδινε κάτι άλλο πρωτότυπο
 ή κι' άν όχι τέτοιο, τουλάχιστον μετάφραση δυνατή,
 διαφωτισμένη από τίς παλές της έκδοσης και πλουσιώ-
 τερη.

— Ο τύπος δέν την έποδέχηκε τόσο, όσο θα περι-
 μεσε ό μεταφραστής.

— Βρε άδρεφέ, που να περιμένη και κανείς; Θά
 γείνη σε δεκά ολόκληρα τομύδια, που θά βγαίνουν κάθε
 δεκαπέντε(!)

— Θεός έξει αν αήτη ή δουλειά θάχη αίσιο τέλος!

— Ο ίδιος ποιητής άνάλαβε από τό 160 φυλλάδιο

τη διεύθυνση του Σμηριώτικου περιοδικού ή »Ξέννη».

— Τό μόνο ένωσ που φάνηκε από δυό τελευταία
 φύλλα, εινε ή βαρετή έκπαύληση του όνόματος του νέου
 διεθυντή (7 φορές) και δεύτερη ή μεταβολή αυτού
 από εβδομαδιαίο, σε δεκαπενθήμερο.

— Ή »Νέα Ζωή» τραβά ίσα πάντα τό δρόμο της
 χωρίς καμιά ριζικά μεταβολή και με έλκενότερη προ-
 χωρήτας ύλη.

— Τώρα τελευταία είχε και μία κριτική πολύ πολύ
 άμορφη πάνω στό »γγο των φιλολογούτων» κριτιούων
 μας.

— Έκρινε τάς δεσποινίδας; Σίτες Καραϊσκάκη,

»Ολγζ Βατίδη, Φίλη Βατίδη, Λέλα Σιμπούλου και Φω-
 τεινή Μακροδη, κι' ελεε για την καδεμιά, πρι της α-
 ξία.

— Να δούμε τώρα ποιος θά βρεθή να κρηνη και τό

μελοσολόι αυή των νέων μας που ξεφύτρωσε τόσο
 προύμα σαν τά πρόσα!

— Χάνεται κανείς Εσκαλλίζοντας τους, χωρίς νάβρη
 ούτ' άκρια, ούτε και άρχη.

Σ μ ύ ρ η ΑΠ. Ν. ΜΑΓΓΑΝΑΡΗΣ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΑΜΝΗΣΙΣ ΓΕΓΟΝΟΤΩΝ ΚΑΙ ΠΡΩΣΩΠΩΝ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΜΑΪΟΥ

Ο υιόν οίτος δι' ήμεις του Έπτανησίους
 εινε υιόν ιερός, υιόν εκπάνου δόξης, διότι τό
 1864 μέσο φρενίτιδος ένδοουσισμού ύπόδη τη
 21η ή κ υ α ν ό λ ε υ κ ο ς Σ η μ α ί α και
 έπανωσταποήθη ούτω ο Έπτανησίους πύ-
 θη - τή έθνηίς ήμιν έπανωσταπώσε. Ένω ή
 μήν τή έορτήε των έορτων δι' ήμεις. Και δια
 την Έλληνικήν παροδον εινε ήμεις άξιοσμε-
 ωτος, διότι ένω τώδε ύπλ Ισπανών και άμετων
 ποδωσταίων με Πανωσταίαν τον έσάτον έδρα-
 σε με υήμην κληθή, με άμην έθνηίετήν, με
 μέλλων ούδωνον ένων ήμεις πύετοτε άμηνών
 την Ε θ ν ι κ ή ν Σ υ ν ε λ θ η σ ι ν , κατέ-
 δείξεν ες τον πεπολιτισμένον κόπιον ότι ο Έ-
 πτανησίους με ίδιον πολιτισμόν δέν άνεται υή-
 μων ύπό ύλνωσ σιμωρόσωτος. Ο Γλάδιστων όρ-
 θος έπ' τή Βαίλη των Κρηνηίτων εινε ότι
 α ήν ενδ' λαού δέν άποκλείται μόνον έξ ύ-
 λων σιμωρόσωτων. Ύπάγει τι άνώτερον
 » έν τό υή και τη καρδιά, έν τας παραδόσεις
 » του άνωτάτου.»

Έπειδή ο λόγος που της άντιόσωσης της
 έθνηίς σιμωρόσωτος κατά τον υήνα τούτον του
 1864, σιμωρόσωτον ότι άπ' ή σιμωρόσωτος
 έσάτη τή 1797 εκ των σιμωρόσωτων με ή Ισπανί-
 κό που έβυλαθη σιμωρόσωτος τή Άμην Μάσην με-
 γη της Άγγλικής Προστασίας ες ή δίσταση
 τήσιν υήμιν ή υ τ ή σιμωρόσωτος εινε ή σιμω-
 ρόσωτος υήμιν. Έπειδή εινε και ή ήπει να παρ-
 θέσωμεν Κερκυραίων νοσηκών άνήκων ες τον
 μήνα τούτον τή 1814. Μοίον 24. Κυριακή των
 » Άγιων Πάντων, εκάτεβασ ό γενεόσλης γη-
 » θερωτάθ Ντολέτος φρανηίετος την παντή-
 » ρα του Μπασιλάρε από τό κάστρο των Κο-
 » υφών και έβάλε παντήρα άσπη του νέου
 » Βασιλέως Λουθη όπου έβέλανε οι Άλλοσος
 » ες τον θρόνον της Φραντζας, ό όποίος ήτον
 » άπό τό ήμια τή βασιλική, και ες τή 12 Τ.
 » νιοσιν ήμεις Παρασικη, έβημε οι Έγγλέ-
 » τσι και εκτεβέσαστη την παντήρα άσπη από
 » κάστρο και έβέλαμε την ίδουή τους. Ο γενε-
 » όσλης των Έγγλέτων ήμωσάετα Ιάκωβος
 » Κρόουτ, τενέτες στοατήσας.»

Η Άγγλική σιμωρία έλαβε τό 1817 ως
 σιμωρόσωτον την Ιονικήν, ήπε μετά 47 έτη
 σιμωρόσωτος την θέση της ες την ΕΛΛΗΝΙ-
 ΚΗΝ.

Έκ της Ιστορίας του Άνωτος άντιόσωμεν
 μόνον, ότι κατά την 13ην του 1821 σιμωρόσω-
 μάχη έν Βαλτετσώ διασώσασα ειναι τρεεις ό-
 ρας, καθ' ήν οι έχθροι κατεστράφησαν. Μετά

την μάχην ό Κολοκορώνης έδημηγόρησε και
 πασηγγελε νηστειάν προς δοξολογίαν του
 Θεού.

Τή 13 του 1828 άπέθανεν έν τή λουίκα-
 θιστιούδη Ζηκούδη ή Άγγλος φιλέλλη
 Φ ο ρ γ κ Α σ τ ι γ ές ποταματιθείς κατά
 την έσοδον (της 11) του πολιορκιμένου Άνα-
 τολικός και υτενεγής ες Ζάκυνθον ποδ-
 νο-
 σιλείαν. Ο άξιος ούτος κυβερνήτης της «Καο-
 τερίας» ως γνωστόν ποσώσωρεν ες τον Άνώ-
 να σιμωρόσωτα ύπασαίε, διό ό Καποδί-
 στωίτ ήετρε να ένεθη ες Πόσον υνησιον
 ες τήν όπε σάσων τιμή και είνωμοσισήε.

Τή 27 του 1821 σιμωρόσωτος Τουρκικός δι-
 κάστος έν Έρεσώ ύπό του Ψαριανού πυρο-
 λητος Παπανικολή.

Και τινες γενήσεις: Τή 1η του 1811 ό μέ-
 νος σατιουίδε ποιητής Άνδρέας Λα-
 σ κ α ρ ο τ ο ς. — Τή 6η του 1777 έν Κερ-
 κύρα ή ποσώσωτος Μαρία Πε τ ρ ο ι ε τ η
 υ η , που ή έσάσωμεν έν τή Έλληνική Έπι-
 σιμωρόσωτη. — Τή 11η του 1785 έπίσε έν Κερ-
 κύρα ό υήμωτος Δημήτριος Τριβύ-
 λης Πιέροης υήμωτος της Κωνστας. Λυ-
 σιμωρόσωτος έσάσωτος τήσιν τήσιν
 29η του 1744 έν Σιμωρόσωτος της Κωνστας
 Γ ε λ ο υ κ ο ς Σ α β β ο ς , υήμωτος πολ-
 λή, αλλά τό άσπελιώτερον εινε ή «Νέα Έλ-
 λης ή τή, Έλληνικήν Ούεσωτος» τή έκδοθεν
 τή 1872 έν Άθήναις ύπό Γ. Π. Κόημου.

Τόσο και τινες ήμωτι: Πρόπει και ήμωτι
 να σέσωμεν ες την υήμιν ήμιν άνανώσωτον
 μας ήμ τή 8η του 1875 εκλεισεν αινώδη τή
 ήμωτις της έν Βαυθόνη ή ποτή Βασί-
 λισσά υατ ΑΜΑΛΙΑ, Αίονία ή υήμωτι Αέτη.

— Τή 8η του 1707 ό Νικηόλαος
 Κ α λ λ ι ό κ η ς, Καθησάσωτος ως διδά-
 σκωλος έν Ρενετία και Παταβία. Ο υήμωτος
 σιμωρόσωτος και θεολόγος εκμιλλετο και δια τά πολλά
 ήμωτις ήμωτις που έσάσωμεν Ιωνιστι. Πασις του
 ήμωτις ήμωτις. — Τή 8η έπίσε Μάιου, ήμωτις
 του 1652 άπέθανεν ό Νικηόλαος Κ α
 β λ α ρ ο ς (υμωσος και διδάσκαλος έν
 Ρενετία) διέσωσων ως διδάσκαλος και πολ-
 λή των υήμωτων αυτού έμωτων ποσώσωτος. Κα-
 σιμωρόσωτος και ες σιμωρόσωτος. — Τή 31 του
 1800 άπέθανεν ό υήμωτος Ιερόσωτος Νικη-
 ο ς ο ς Θ ε ο τ ό κ η ς, υήμωτος του υή-
 μωτις Κερκυραίου ήμωτις. — Τή 31η του 1905
 έσάσωτος ή δολοφονία του Α ε ρ ο δ ο ς ο υ
 Δ η λ ο γ η ε ν ν η. ΣΠ. ΔΕ ΒΙΑΖΗΣ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΚΗΝ ΚΙΝΗΣΙΝ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μάϊος 1920

Από τον μήνα είχαν δύο νέα έργα — μουσικά — επί της Ελληνικής Σκηνής. Το ένα ήτο ο «Βαλεντίνος» του κ. Λαυρελέρ, και το άλλο η «Βεατρίκη» του κ. Μητροπούλου. Ο κ. Ο. Νασολέον Λαυρελέρ έζησεν επί ακαρά έτη εις τὸ Λονδίον, έδημιούργησεν εκεί ένα καλό θύομα και τώρα που επέστρεψε στη γενέτειρα, ήθέλησε να μάς δείξει κατ' έλλην του την έκτασιν τὸ μουσικόν του κάλων, διά τούτο ήσους και τὸ «Αθηναϊκόν κοινόν» έκαμε με τὸσην αὐτοηρότητα τὸ έργον του κ. Λαυρελέρ.

Και όμως ὁ «Βαλεντίνος» ήτο εντελὸς στη θέσι του. Τὸ μέτρο του λεπτό και πρωτότυπο, ή μουσική άδρά πεταγή σύμφωνος ήλος πρὸς την υπόθεσιν του. Είπε αληθές ότι κατ' αρχάς κάποια άνηχια παρηκολούθησε τὰς παραστάσεις του Βαλεντίνου, εκείνο δέ που επήρξασε περισσότερο όλων ήτο ή άσθένεια τῆς Λαουτάρη, ή οποία την ήμπούσε νά λάβη μέρος εις τὰς πρώτας παραστάσεις του Βαλεντίνου. Όταν όμως τὸ έργον επανεδόθη εις τὸ «Πανελλήνιον» με την κ. Λαουτάρη και με περισσότερον άρμονίαν εις τὸ σύνολον, τότε ὁ «Βαλεντίνος» ήρσε πραγματικά, και τὸ κοινόν ύπὸρξεν έσπλν κατά την οποίαν άπεδέωσε κυριολεκτικῶς τὸν Έλληνα συνθέτην.

Αντιθέτως όμως εις την «Βεατρίκη» του κ. Μητροπούλου τὸ κοινόν — έπήγε μισοί κατεν να πῆ— με παραταβολικῶν ευλας α διατεθειμένον. Άλλος τε τὸ ιδιαίτερο τάλαντο, τὸ ήποσον εινε πλέον γνωστόν ότι κατέχει ὁ νεαρός καλλιτέχνης και τὸ ὅποιοι μᾶς έχει δώσει ὁδε δείγματα ἔως τώρα, δεν ήτο δυνατόν παρά νά έλαύσουν όλων την προσοχήν και την ευμένειον κοινού τὸ ὅποιον δυστυχῶς, δεν εινε και πολύ συνειθημοένον εις παραμοιάς εκλήξεις. Και τὸ τάλαντον του κ. Μητροπούλου εινε ἴσως, εκληθές διά τὸν τόπον μας. Ὁ νεαρός καλλιτέχνης μᾶς ήχε δώσει ἔως τώρα δείγματα τῆς εξαρετικῆς ιδιοφυίας του εἰς ὡς ποσότητας, εἰτε ὡς συνθέτης. Καί η «Βεατρίκη» του ήτο μία ουσιαστική εξέλιξις τὸ τάλαντον του, και ὄφεικε διά τὸς κατέχοντας τὸ καλλιτεχνικόν συναίσθημα μίαν ἀλησμόνητον έντύπωσιν. Η υπόθεσις παρομένη ἀπὸ τὸ ὁμῶνον έργον, τὸ Μαιτρέρ, κ, πικρούσας πάλιν προσηματά αίσθηματος και έννορηστάσεως, καί έπιβλητικότητος. Άλλά και ή εκτέλεσις παρουσίασε πολλήν έντελειαν και άρξέξεν ὡς τὰ ιδιαίτερα μουσικά χαρακτηριστά του έργου.

Η κ. Παξινού ή υποδυθείσα την Βεατρίκην και ὁ κ. Τριανταφύλλου υπήρξαν αληθείς καλλιτέχνη, ι διαίτηρος δέ ή κ. Παξινού είχαν επιτυχίαν και ὡς ήθοποιός και ὡς λαυική κοιτητή. Άλλά και τὸ σύνολον έν γένει τῆς ἀπὸ σαρῆς εμφάνισεως τὸ έργον υπήρξε ὡσον άρμονικό και τόσο καλλιτεχνικό, ὡσε ε κ. Μητροπούλου δύνανται νά θεωρηθῆ ὡς ενος ευτυχῆς μουσουργός, ὃν ὅποσον ή τέχη ὄντως είνουε.

Ο κ. Σαίν—Σάνς

Η προσωπικότης του Σαίν—Σάνς, έπλήρωσε τὸν μήνα αὐτὸν ολοκληρώσας τὰς «Αθήνας. Κληθεὶς παρὰ του «Ἐδείου ήλθε νά περάσῃ ὀλίγας ήμέρας εις την πόλιν μας, και ήλθε κα ὄλην ήν καλλιτεχνικήν του επιβολήν νά πηρήσῃ τὰς «Αθήνας, πηθεις και ὄντως πρὸς τῆς κοινωίας μα: ήτις ὁ περιέβλε με ὄλις τὰς έξαιρετικὰς πηάς, τὰς ὅποιας ἄλλως τε ἀξίζει ή μεγάλη καλλιτεχνική προσωπικότης του.

Την πρώτην ήφάνισιν του έκαμε, ὁ παγκοσμίως φήμης συνθέτης εις την συναυλίαν τὸν Δημοτικὸν θέατρον. Ἐδὸθησαν ἀποκλειστικῶς συνθέσεις ἰδικαί του, δύο — τρεῖς εκ τῶν ὅποιων εξέτελεσεν ὁ ίδιος.

Η μουσική του Σαίν—Σάνς, εινε εὐτυχῆς συνδυασμός χάριτος, πνεύματος και επιστημονικῆς καθήτητος και σαφηνείας συντάκα εινε ήδη ποσοφιστάτη εις τὸ «Αθηναϊκόν κοινόν». Ὅλα αἱ συνθέσεις, αἱ περιλαμβανόμεναι εις τὸ πρόγραμμα τῆς ὄρχήστρας, εχον κοινόν χαρακτηριστικόν, τὸ γνωστόν πλεονέκτημα τὸ διασῶμον συνθέτου, γίως εις τὸ ὅποσον ὄρισαν ὡσον πὸν πάντοτε τὰ συμφωνικά του έργα; τὸ ἀλάθητον ήλ. ενστικτόν του εἰς την εἴρησιν τὸν καταλήγον ἰνά του, με τὸ ὅποσον νά εκφούσῃ έν ὄρισῶνον σημείον την ιδέαν του. Οἰδέποτε αἰσθάνεται ὁ άρραστής ότι κατὸ που θέλει νά εἴπῃ ὁ συνθέτης θά ξεφραδίσει καλλιτερον δέ ἄλλων συνδυασμοῦ. Τὰ πάντα ἀντιπύσσονται καθαρώτατα, εις τρόπον ὡσε και ὁ ὀλιγώτερον μουσικοί νά καταλαμβάνουν, ὅτι ἀκούσιν. Χάρις εις αὐτὸ αὐτίως τὸ πλεονέκτημα του ὁ πρώττος τῶν Γάλλων μουσουργῶν εινε και θά μείνῃ λαοφιλής, εις την ὑψηλήν σημασίαν τῆς λέξεως.

Ὅσον άφορᾷ την παριστικὴν του δεινότητά, ὁ Σαίν—Σάνς συνεχίζει τὰς ένδόσεις του μετὰ τῶν μεγάλων συνθετῶν — εκτελεστῶν οἱοι υπήρξαν ὁ Σοπέν και ὁ Λίστ.

Ὁ γέρον καλλιτέχνης, ὁ ὅποιος πρὸ 82 112 εἰπὼν ήρχισε, εις ήλικίαν 30 ὀλίς ἡρῶν νά παῖξῃ πάντο, ξεκαλουθεῖ και τώρα ὄκνη νά προαῖξῃ τὸν θαυμασμόν τῶν ἀκορῶτων του με την χάριν τὸ πειξίματός του, την λεπτότητα και την ἰδιαίτερον εκείνην ἡροάν, ή ὅποια — έπος και εις τὰς συνθέσεις του ἄλλως τε — προσοῖει τὸν πνευματὸν ἄνθρωπον. Παρέσχε δείγματα τῆς εκπληκτικῆς αἰτῆς δεξιοτήτος του με την «Ραυωδιάν», την «Ρεβερῆ» τῆς «Αλγεριστῆς σουίτας και με μίαν ἀπὸ τὰς διασκευὰς του Λίστ.

Μετὰ την συναυλίαν τὸν Δημοτικὸν, ὁ Σαίν—Σάνς έδωκε δευτέρω συναυλίαν — μουσικῆς δοματίου—εις τὸ Ἐδειον Ἀθηρῶν. Κατὰ την συναυλίαν αὐτήν ήκούσθησαν τρία εκ τῶν διζοήμων έργων του μεγάλου διδασκαλου, τὸσος δέ ήτο ὁ θαυμασμός του καταλάσαντος την αἴθουσαν τὸν Ἐδειον κόσμον, ὡσε ή ηρχαία ὄδη νά παῖξῃ εκτὸς προγράμματος τὸ «Στρατιωτικόν μάργ» και ένα βάλς τὰ ὅποια κυριολεκτικῶς, ξετελ-

λαιαν τὸν κόσμον, ὡσον ὡσε τὰ τὸν προτέριμον ένθουσιωδῶς μέχρι τὸ αὐτομητήτου του.

Μετὰ τὰς συναυλίαις αὐτάς ήρχισαν πρὸς τὸν ένδοξον μουσουργὸν αἱ τιμητικαί ένδείξεις τῆς επισήμου πολιτείας. Εἰς τὸ Ἐδειον Ἡρώδου τὸν Ἀττικὸν ἐδόθη πρὸς τὸν ἴσον του μία καλλιτεχνική τελετή ὑπὸ την επίσημον προσησίαν τὸν Ἰουριγιον τῆς Παιδείας.

Ὅλη ή επίσημος Ἑλλάς παρίστατο εις την ἑορτήν αὐτήν ἔχουσα ἐπὶ κεφαλῆς τὸν κ. Βενιζέλον. Ὁ Σαίν—Σάνς φθάει εις τὸ Ἐδειον εις τὰς 6 συνοδευόμενος ὑπὸ τῆς Κυρίας Νάου. Τὸν ὑποδέχεται ὁ ὑπουργός τῆς Παιδείας και σπεύδει εις συνάντησιν του ὁ κ. Βενιζέλος, ὑπὸ τὰ ένδοσιωδῆ χειροκροτήματα τὸν κόσμου.

Και ἀρχίζει ή εκτέλεσις τὸ προγράμματος τῆς τελετῆς. Πρῶτος ὁ κ. Ναῦν προσφωνεῖ ὡς προσοφος τὸν Σαίν. τὸν Ἐδειον τὸν Σαίν Σάνς. Κατόπιν επηκολουθεῖ ὁ κ. Νάξος και με ὀλίγα λόγια συγκινητικά ἀνηφωνεῖ ὁ Σαίν Σάνς. Μετ' αὐτήν επηκολουθεῖ ή προσεχη τὸν Ρενάν ἐπὶ τῆς Ἀκροπόλεως, την ὅποιαν ἀπαγγελλε ή κ. Κοῦλα Ζερβού και εκτελείται ὁ ἔμνος τῆς Παλλάδος Ἀθηρῶν τὸν Σαίν—Σάνς ὑπὸ τῆς Δος Μαρίας Μεσολωρᾷ τῆς συνοδείας τῆς συμφωνικῆς ὄρχηστρας διευνημομένης ὑπὸ τοῦ κ. Μαρσάκ.

Η Δις Μεσολωρᾷ έργουνησε ἀρετὰ καλά. Η τελες εἰσοφραγίαις τῆς ὡραίας αὐτῆς ἑορτῆς ήτο ή ἀπονομή τὸν Ἑλληνικὸν Μεγαλοσκαυρου, ὑπὸ τὸν Ἰουριγοῦ τῶν Ἑσπερικῶν εις τὸν κ. Σαίν Σάνς. Ὁ ὑπερόχος καλλιτέχνης εὐχρη με πραγματικῶν συγκινήσων τὸν Ἑλληνικὸν Μεγαλοσκαυρον και ὑπὸ τὰς ένδοσιωδῆς ἐνεσημαζας τὸν παρθὸν ἔληξεν ή ὡραία και πρωτότυπος αὐτῆ ἑορτῆ, ή ὅποια ἀρχε εις τὸν διδασκαλον τὰς πλέον συγκινητικὰς έντυπώσεις.

Μετὰ τὸ επίσημον κράτος και ή Ἐραρία τῶν Ἑλλήνων βεατρικῶν συγγραφεῶν έδωκε ἐπίσημον γευμα πρὸς τιμὴν τὸν ἔσον Μουσουργῶ.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Η ζωή οὐδέποτε θά άντικρούσῃ έν τῇ συνολικῇ τρισεκομῶσει στιγμῆς ἀπολυτου γαλήνης. Ὁ ἄνθρωπος τῶν διαφόρων τύπων τῆς γητῆς σφαιρας εινε πλασμένος νά δημιουργῆ εις ἑαυτον και τὸς περι αὐτῶν και τὸς γύρω του γειτονας ή απομακρυνμένους μίους, αφομας ὀδύνης και θλίψεως. Σήμερον μάλιστα πὸν τὰ μηχανικά και επιστημονικά μέσα ἐσυντόμισαν τὰς ἀπιστίας και ἔφεραν εις συχνότεραν ἐπικοινωνίαν τὰς διαφόρους ἐθνότητας, αἱ ἀφομαί τὸν πόνον πολλαπλασιάζονται και ξεσκαχύν την ἐπίδρασιν των εις ἡρονικὴν διάστημα ἀπειρας ταχύτερον και ἔξ ἀπιστάσεων ἀσυγκρίτως μεγαλειτέρων. Η κοινωνική και πολιτικακή ἀλληλεγγύη ἀπέθῃ πλέον στενοτέρα

Τὸ γεύματος προήδρευσεν ὁ Ἰουριγοῦς τῆς Παιδείας κ. Δίγκας.

Ἐν τούτοις ὄλες αὐτῆς τῆς ὡραίας τελετῆς ἐπὶ τῇ ἀφίξει τὸν κ. Σαίν Σάνς εις την πόλιν μας, τῆς ἑσπέρως ἔνα βάρβαρο ἐπεισόδιον εις τὸ θέατρον τῆς Δος Κοποπόλη. Δέν γνωρίζωμεν ποία τὰ αἴτια πὸν επηκολούθησαν τὰς ἀμνηστῆς σκηνας ὀποιοῦτοτε ὄμως και ἂν εινε δέν ὀφαιγε ἀμφιβολία ὅτι ὄλοι ὁ σώφρωνος ἄνθρωποι τὰς ἀποδοκίμαζον και εκφραζον ὄχι μόνον την λίτην των, ἀλλὰ και την ἀγανάκτησιν των διότι μία καλλιτέχνης τῆς περιουτῆς τῆς Κοποπόλη ἀποδοκίμαζε και διατρέχει τὸν ἔσχατον κίνδυνον διά λόγους πολιτικούς. Αὐτὸ ἀσφαλῶς θά παραμείνῃ ὡς μία κηλὶς εις τὸν σύγχρονον βίον τῶν Ἀθηρῶν.

Και αὐτὸ ἀρεῖ.

Με ὄλην την ἐπισιμότητα ἀπερηθήσαν εις την αἰθουσαν τῆς Ἀκαδημίας, τὰ Ἀριστέα τῶν γραμμάτων και ἔργων. Το πρῶτον εις τὸν ποιητήν κ. Γεωργιαν, το δευτερον εις τὸν ζωγραφον κ. Παυσην. Ὁ κ. Παυσης ὡς εισηγητῆς τῆς κριτικῆς ἐπιτροπῆς ἀνελασε τὸ ἔργον του κ. Γεωργιαν, και ὁ κ. Ζαχ. Παυσηνίου ὡμνησε οἱα τὸ καλλιτεχνικόν έργον του κ. Παυσην και τὸ εὐχαριστήσας ὡς μίαν δόξαν τῆς Ἑλλάδος.

Μετα τὸς δύο εισηγητῆς ὁ κ. Δίγκας προσέφερε εις τοῖς πηρησῶν τὰ μεταλλια συνοσευαίς την αἰωνομην με ὀλίγας ἀλλὰ θερμας λέξεις. Κατόπιν ελασον τὸν λόγον οἱ οἱοι τιμηθέντες. Ὁ κ. Γεωργιαν ὡμνησε περὶ τὸν έργον του Ζουρῆ και ὁ κ. Παυσηνῆς οἰετύπωσε τὰς σκεπῆς του περὶ τῆ ἔληξις και τῆς ζωγραφικῆς, η οποία εις την αἰσθητικὴν και την ήρησιαν του κλασσικισμου προσεῖτε και την προσοδικότητα τὸν καλλιτεχνικόν.

Και ή ἑορτῆ ἔληξε με την Ικανοποίησιν δύο ἀνθρώπων οἱ οποίοι εἰσιν πραγματοποιούμενοι οἱα τὰ φιλοσοφία ὄνειρά των.

και ή ἀπήχησις τῶν συμβαινόντων εις οἰανδήποτε γωνίαν τῆς γῆς έχει τὰς οικονομικὰς κυρίως συνεσεις τῆς ἐπὶ τῆς οἰκῆς κοινωνικῆς και ἐμπορικῆς ζωῆς τὸν κόσμον και ὑπὸ τὰς συνθήκας αὐτάς ὁ διεθνῆς βίος δέν παύει τὸν νά θεωρηθῆ ὡς τὸ δευνότερον κοινωνικοοικονομικόν πρόβλημα τῆς σήμερον και τῆς αἰθιον.

Η πολεμική θύελλα τῆς προσφάτου τετραετίας εινε ἐκείνη κυρίως πὸν διέπει τὰς σχέσεις τῆς ἐσῆσι ταλανισομένης ἀνθρωπότητος. Οἱ ἀντίκτιποι τῆς ἀνιέρου ἐκείνης θύελλης ἀναφάνονται τὰρα πλέον μέσα στοῦς Ἀσιατικὸς λαοῖς. Πέρσαι, Ἰνδοί, Τούρκοι εις ἐσῆν τέρων κλίμακα, ἀλλὰ και Ρῶσοι και Ἀρμενιοι και Γεωργιανοί και ἄλλοι δευτερευόντες λαοί ἐπὶ

Ἡ Ἑλλάς εὐρίσκειται εἰς κτήσιν Παρακολοθη-
σα το πηλοποιον μεμα το οπωρ ανατηρη καλα ο

ΕΘΝΙΚΟΝ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΝ
ΕΛΛΗΝΙΔΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ πλήρεις, εισέρχε-
ται παρτατος εἰς

τὸν νέον κοινωνικὸν καὶ πολιτικὸν ἀγῶνα. Ἐυσε-
βος, ερευνητικῆ, μελετημένη, ἡσυχαστικῆ ζητεῖ νὰ εὐρεθῇ
τὸν ὄριμον οὐκ ὡς τὴν ὡσὶ, ἡμῶν εἰς τὰς εὐσεβῆς
λαφρῆς τῆς οὐνευὸς σκεψῶς καὶ τῆς οὐνευὸς
κατηφῶς καὶ ἀπο τῆς με λιμεντῆρ ὁρασηφρονητῶς
με ὡριαν συζητικῶν συστήμα, με μενυουον ὡρασεβῶν
ἀντιμετωπιεῖ τὰς νέας τῆς ὑποχρεῶσεις.

Το Ἐν ἡμεῶν Συμβουλίου τῶν Ἑλλήνων
(ὁ δὲ τῶν Ἑλλήνων) εἶνε ἡ ἐπιστομὸς εκπροσωπη-
σις τῆς νέας σκέψῶς καὶ τῶν νέων κοινωνικῶν, πολι-
τικῶν καὶ ἔθρικῶν κατενυνοσεων τῆς σύγχρονον
Ἑλληνίδος Ἰννακῶς. Σωματικῶν ἀνεγνωρισμενον μὲ
μαρ ὑψηλοτέρων ἀντήλικων τῶν καθήκοντων τοῦ ἐρ-
μαγετα αἰκῶς πρὸς ἐκτελεσιον τῶν οπωρ πῦ καὶ
τοῦ προσημοῦ τοῦ.

Εἰνε ἐκταλκῶς νὰ φέρῃ εἰς τὴν ἐπαφείαν ὄλιαν
τὴν ὑποκαθάνουσαν ζωτικότητα τῆς Ἑλληνίδος, νὰ
συγκεντρωθῇ καὶ συσσωματωθῇ ἕλην τὴν διοικητικῆ
σῆς καὶ ἀποσειασ γυναικῶν ζῶν. Εἶνε τούτου ἀπα-
ραιτηρον διότι οὕτω θὰ κατορθωθῇ νὰ εὐρεθῇ εἰς πα-
ραλληλον ἔπιπεδον πρὸς τὴν οὐνετῆ γυναικῶν ἐργα-
σιαν ἡῖς πείνει νὰ ἐξασφαλισθῇ τὴν ευημερίαν καὶ προ-
οδον τῆς γυναικῶς ὡς ἀτόμου καὶ ὡς μέλους τῆς Οἰκῶ
ου τῶν Ἑλληνίδων Ἰννακῶν ἀπαρτρετα ἀπο τῆς γ-
γενείας, τῆς Κοινωνίας καὶ αὐτῆς τῆς Πολιτείας.

Ἡ Ἐκτελεστικὴ Ἐπιτροπὴ τοῦ Ἐθνικοῦ Συμβουλίου
κ. Αἰκατερίνη Παπαδοπούλου Πρόεδρος, Ἐλένη Ἀντα-
νοπούλου Ἐν. Γραμματεῖς καὶ ὡς τὰς ὑμεθῶνους
καρίας I. A. Διομήδους, Αἰκ. Ζαφίρη, Εὐφρ. Αμψι-
ροπούλου, Εἰρ. Φωτιάδου, Ἐλδαν Νάκου, Λουκίαν
Ζαίτη, Ραῦ. Κυριακίδου καὶ Ρίτσαν Κοροφῆλῆ.

Ἐπιφυλασσόμεθα εἰς τὸ προσεχῆς τευχὸς νὰ γρά-
ψωμεν ἐκτενέστερον περὶ τοῦ ὄριον καὶ ἔθρικῶν ἐρ-
γου τῶν ἐπιλέκτων Ἑλληνίδων μας.

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΣΥΓΚΟΙΝΩΝΙΑΣ

Διακήρυξις δημοπρασίας

Προκηρούσομεν μειοδοτικὴν δημοπρασίαν πρὸς προ-
μήθειαν (θέρων καὶ παραθύρων) πρὸς ἐγκατάστασιν
τῶν κατοικῶν Ἀνατολικῆς Μακεδονίας.

Τῶν ὄρων τῆς ἐκτελεσεως τῶν ἐργασιῶν θέλουσι
λάβωσι γινῶσιν οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ διαγωνισθῶσι προ-
ερχόμενοι εἰς τὸ Παράστημα τοῦ κατ' ἡμῶς ὑπουρ-
γεῖου (Τμήμα Δημοσίων Κτηρίων) εὐρισκόμενον ἐν
τῷ Β. Θεάτρῳ κατ' ἑκάστην 11—12 π.μ. Αἱ προσφο-
ραὶ τῶν ἐργασιῶν τούτων θὰ εἶνε δεκταὶ μέχρι τῆς
δεκάτης πέμπτης Ἰουλίου.

Ὁ Ὑπουργός

A. ΠΑΠΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ

ΤΟ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΤΗΣ ΓΕΩΡΓΙΑΣ

Καλεῖ τοὺς βουλευμένους διὰς προσφέρουν οἰκῆμα
ἐν Πολυγρώφῳ Χαλκιδικῆς διὰ τὴν ἐγκατάστασιν τῶν
τὰς περὶ τοῦτον αἰτήσεις τῶν ἐντός μηνὸς ἀπὸ τῆς
δημοσιεύσεως τῆς παρούσης εἰς τὸ ὑπουργεῖον Γε-
ωργίας (Τμήμα Προσωπικοῦ) ἢ εἰς τὸ Διαρχεῖον

Χαλκιδικῆς ἵνα ἐξελεγχθῶσιν ὑπὸ τῆς ἀνταποδομη-
νης οἰκειας ἐπιτροπῆς.

Τὸ προσφερόμενον οἰκῆμα δὲν ν' ἀπαρτίζεται ἐκ
1 τοῦ ποτὶ δομητικῶν ἐταῶρων καὶ εἰρηγόρων προ-
ορισμένων διὰ γοσφεία καὶ μιας ἀπονή ἡς πρὸς ἐνα-
ποθῆκενον τῶν ἐκἀσποτε κατοχορμένων δασικῶν
προϊόντων.

Ὁ Ὑπουργός

Γ. ΚΑΦΑΝΙΔΑΡΗΣ

ΑΝΩΤΕΡΑ ΓΕΩΜΟΝΙΚΗ

καὶ

ΑΝΩΤΕΡΑ ΔΑΣΟΛΟΓΙΚΗ ΣΧΟΛΗ

Ἐν Ἀθῆναις

Ἡ Ἀνωτέρη Γεωμολικῆ καὶ Ἀνωτέρη Δασολο-
γικῆ Σχολῆ ἐν Ἀθῆναις εἶνε ἀνωτεροὶ ὁμοῦ ὡσ-
τημῶν τοῦ Παλαιστημῶν καὶ τοῦ Μονοτεχνικῶν οἱ ὅ
καὶ ἡ φοιτητῆς εἶνε καὶ εἰς τὰς τριετικῆς γινου-
ται ὡς ὡσῆτι ὡς καὶ εἰς τὸ Παλαιστημῶν καὶ Ἰο-
λοτεχνικῶν ἀποφῆται Ἰ οὐρακῶν καὶ Ἰερατικῶν Ἰο-
κῶν ἐκ πῶν ὡς εἰς τὴν ἀνωτεροὶ Ἰ εὐρακῶν
καὶ ἀποφῆται ἐπιμορτικῶν Σχολῶν, οἰοκορμικῶν διη-
μοτικῆς ἐκπαιδουσεως καὶ μεσῶν Ἰ εὐρακῶν Σχολῶν.
Ἢ εἰσαγωγή τῶν μνητῶν γίνεται κατὰ τὰς
χῆς Σελτεροῦσι κατὰ τὸν ὁμοκῶν εἰς τὰ μαθη-
ματα τὰ διδασκόμενα εἰς τὰς ἀνωτεροὶ Σχολῆς, ὡν
κεκτηνται οὐλοκῶν οἱ ἐπισηφῆσι. Οἱ ἐξερχόμενοι τῶν
Σχολῶν τούτων προσημαθάνονται ἄμεσῶς εἰς τὰ
ἐπιμορῆσι εἰς τὴν δημοκῶν ἐπιμερῶν με ναντακο-
κῶς μελετῶν δραχμῆς μνημῶς ὡς πῶν τῆς ἀπο-
χῆς καὶ ἀτινῆς προκειται ταχῶς ν' ἀνησῶν, εχου-
σι ὡς εὐθὺ μελλον καὶ ταχῆτατῆρ προσημῶν Ἰοφ
τῶν παρονημαθόμενων κενῶν εἰς ἀμφοτέρους τοὺς
κλάδους τούτους.

ΜΕΣΑΙ ΤΕΤΡΑΓΙΚΑΙ ΣΧΟΛΑΙ ΕΝ ΔΑΡΙΣΣΗ
ΚΑΙ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ ΚΑΙ ΔΑΣΟΚΟΜΙ-
ΣΧΟΛΑΙ ΕΝ ΑΓΥΙΑ, ΒΥΤΙΝΗ ΚΑΙ ΕΔΕΣΣΗ

Εἰς τὰς σχολὰς τὰς τῶν δεικτοῦ ἐπιμορῆσι
Ἑλληνικῶν Σχολείων (Σχολαρχεῖου) ἢ δὲ φοιτητῆς
εἰς μὲν τὰς γεωργικῆς σχολῆς εἶνε τριετικῆς, εἰς δὲ
τὰς δασοκομικῆς διετικῆς. Ἡ εἰσαγωγή γίνεται ἐπὶ τῆ
βίβασι τοῦ βῆμοῦ, ὅν οἱ ἐπιμορῆσι εχουσι εἰς τὸ ἀπο-
λητήριον τῶν .. Οἱ μαθητῆ καὶ εἰς τὰς σχολὰς ταύ-
τας εἶνε ἐξωτερικῶν οὐχ ἦτρον εἰς τὰς γεωργικῆς γί-
νονται δεικτοὶ καὶ ἐσωτερικῶν μαθητῆ καταβάλλοντες
ἐκτὰ δίδακτρα 700 δραχ. ἐτησίως εἰς δύο δόσεις. Οἱ
ἐξερχόμενοι καὶ ἐκ τῶν σχολῶν τούτων, ἐφ' ὅσον ἐ-
πιθυμοῦσι προσημαθάνονται εἰς τὴν δημοκῶν ἐπιμε-
ρῶν με δασοκῶν τριάκοντα περὶ τῶν δραχμῶν μῶν
μημῶς. Ἐχουσι καὶ οἰτῶν ταχῆαν προσημῶν Ἰοφ
τῶν παρονημαθόμενων κενῶν εἰς τοὺς σχετικῶς
κλάδους.

Ἡ Δασοκομικὴ Σχολὴ Ἐδέσεως θὰ λειτουργήσῃ
τὸ πρῶτον ἐφέτος ἀπὸ τοῦ προσεχῶς Σεπτεμβρίου.
Διὰ πῶν πῶν πληροφορίας οἱ ἐνδιαφερόμενοι ἀπο-
ταθῆσαν εἰς τὸ ὑπουργεῖον Γεωργίας.
Ἐν Ἀθῆναις τῆ 28 Μαῖου 1920.

(Ἐκ τοῦ ὑπουργεῖου Γεωργίας)

Γ. ΑΓ. ΤΕ. Α. ΕΡΕΜΙΚΙΟΥ

Ἀδελφοὶ Βαῖνου

Πλατεία Κολοκοτρώνη